

Hồi 4

Tay Không Đánh Quỷ

Hoàng hôn xuống, đêm đuổi dần những tia nắng cuối cùng, đèn tại phương trời tây, kết tinh thành ráng muôn màu, gợi niềm nuối tiếc cho khách độc hành trên quảng đường vắng lặng.

Bởi có khách độc hành nào chẳng sợ bóng đêm và ngày càng dài lâu càng làm cho khách độc hành vững dạ bôn trình.

Những ai vô tư nhất cũng cảm thấy mông lung trong cái băng lãng của ngày tàn và trên thế giới này, không ai đón tiếp đêm với trọn niềm hoan lạc, trừ những người sinh hoạt thiếu vắng lương tâm.

Trong cái băng lãng của chiều hôm đó, bóng người lao vun vút.

Nhãn lực người phàm dù tinh tế đến đâu cũng không thể nhận định toàn vẹn cái dáng của người đó, bất quá người ta chỉ thấy một bóng mờ, mờ hơn đợt không khí và nhanh hơn ngọn gió.

Người đó là Yến Nam Thiên.

Chỉ có Yến Nam Thiên mới đạt được mức tinh vi tột độ của thuật khinh công mà thôi.

Y đang lao mình trên con đường hành nhân bỏ phế qua nhiều năm.

Con đường đó, nếu chẳng biết trước là nó có từ lâu thì cũng chẳng ai biết có nó.

Giờ đây, cỏ lan tràn bít lối, cỏ cao quá đầu của giáo nhọn, ngọn cỏ đùa theo gió càng làm loạn các lối mờ.

Đi trên con đường đó hiển nhiên chẳng nghe một tiếng động nào, như tiếng người, tiếng ngựa, tiếng xe hoặc tiếng chó tru gà gáy.

Hành nhân đã bỏ, cư nhân cũng bỏ luôn thì làm gì có sinh khí, ngoại trừ vài tiếng chim kêu lạc lỏng ?

Đi trên con đường đó, về lúc hoàng hôn càng cảm thấy vắng lặng lạnh lùng. Nếu có tiếng động họa chẳng là tiếng gió lay cành, đùa cỏ. Tiếng động đó lại gieo rợn nơi lòng người, chứ nào tạo phấn khởi cho khách lữ hành hy vọng gặp đồng loại, nương tựa lúc đêm về ?

Rồi hoàng hôn lui, nhường không gian trọn vẹn cho đêm, đêm nay có trăng, trăng giao tuần giữa trung và thượng nên lên sớm.

Trăng ở nơi hoang vắng, tất phải lạnh lùng, càng sáng càng có vẻ lạnh hơn.

Yến Nam Thiên cứ lướt đi thoăn thoắt, vẻ khấn trương hiện rõ nơi gương mặt.

Chốc chốc, y lẩm bẩm:

- Kỳ quái, nhị đệ đã lên đường rồi, cứ theo ước đoán của Giang Cầm, thì hẳn phải có mặt trên đoạn đường này rồi, tại sao ta chẳng thấy bóng người, bóng ngựa và bóng xe ?

Bỗng y giương tròn mắt nhìn ra phía trước.

Trong bóng đêm mờ mờ, nơi trăng soi rọi thấu, có hai điểm đen đậm hơn.

Lập tức y gia tăng tốc lực vọt về phía đó.

Thì ra hai điểm đen đó, chính là hai con chim, chim yến bay phía trước, chim ưng đuổi theo sau chực vồ.

Chim yến dường như kiệt sức, cánh đập dần dần chậm, con chim ưng hùng dũng phi thường, quạt cánh ào ào.

Trong tình hình đó, chắc chắn là con chim ưng bắt được con chim yến.

Bất giác, giận vì thất vọng cũng có, mà giận vì loài ác diệu ỷ mạnh hiếp yếu, ỷ lớn hiếp nhỏ nên Yến Nam Thiên quát to:

- Loài chim ác độc kia, người có khác gì bọn hung đồ giữa dòng nhân loại ? Gặp ta rồi đừng hòng sống sót !

Một con người hăm dọa chim, người dưới đất chim trên trời, quả thật là sự kiện chưa từng thấy trên thế gian này, trừ những kẻ điên.

Người sẽ làm gì được chim trong khi không có cung tên ? Người sẽ làm gì được chim khi mình thiếu hẳn đôi cánh ?

Thế mà Yến Nam Thiên làm được và lời hăm dọa của y chẳng phải buông sông.

Khẽ nhúng chân, y tung bỗng mình lên không trung, lạng người đi về thành một vệt dài, nhanh hơn mũi tên.

Người lao nhanh, tay lại dài, tay vươn ra thì khoảng cách thu hẹp gấp.

Nhưng, Yến Nam Thiên vừa vọt mình lên thì chim ưng vỗ cánh vút cao hơn.

Chim yến kêu một tiếng thảm, nằm gọn trong mồm chim ưng rồi.

Chim ưng đắc chí quạt cánh mạnh hơn, định lên tận chín tầng cao, từ nơi đó, là theo chiều ngang, thong thả xơi mồi

Yến Nam Thiên nổi giận quát lớn:

- Loài ác diệu, người chạy khỏi ta chẳng ?

Chân đạp không khí lấy đà, tung mình lên cao, Yến Nam Thiên vận chân lực, vung tay vút hai đầu chưởng phong vào chim ưng.

Chim bay nhanh cách nào cũng không qua gió, nói gì gió chưởng do một nội lực phi thường đẩy mạnh.

Chim ưng bị chưởng phong cuốn tới chạm nhằm, đảo đảo mấy vòng cuối cùng rơi xuống.

Yến Nam Thiên dùng phép thiên cân tru đáp mình xuống theo, đồng thời bật cười ha hả, tự tán thưởng:

-Người bay trong không gian, đuổi bắt chim, chỉ sợ từ ngàn xưa chỉ có ta và suốt ngàn sau cũng chẳng có ai. Nếu Giang nhị đệ thấy cảnh này chắc phải khâm phục ta lắm.

Bay lên đã nhanh, đáp xuống phải nhanh hơn. Yến Nam Thiên chụp được con chim ưng lúc nó còn lơ lửng trên mặt đất khá cao.

Y đáp xuống đất rồi, bẻ móng chim ưng, lấy chim yến ra.

Chim yến bị chim ưng vấu mạnh, thọ thương khá nặng, xem chừng không bay nổi.

Yến Nam Thiên vừa vuốt nó, vừa lẩm bẩm:

- Yến ơi ! Yến đáng thương ơi, cố gượng đau, yến không được chết đâu. Thương thế rồi cũng lành, yến lại vỗ cánh tung bay giữa trời rộng như thuở nào.

Y ngồi trong bụi cỏ, lấy thuốc kim sang xoa vào vết thương nơi mình chim yến.

Thuốc hộ thân của một đại hiệp, đương nhiên phải có công hiệu phi thường.

Không lâu lắm, chim yến chợp chợp nhẹ đôi cánh, chập choạng đứng trong lòng bàn tay Yến Nam Thiên.

Yến Nam Thiên lại nở nụ cười khoan khoái, lại lẩm bẩm:

- Yến ơi, ta thương yến, ta cứu yến, vì cứu yến ta mất mấy giây phút quý báu, nhị đệ ta đang nóng nảy chờ ta. Nếu người bay được cứ bay đi, người bay về tổ ấm, còn ta cũng bay đến nơi hẹn với nhị đệ ta.

Chim yến chợp chợp cánh, lần này chợp mạnh hơn, cuối cùng nó bay đi, thoáng mắt đã biến mình trong bóng đêm mờ.

Nhìn theo chim yến, Yến Nam Thiên bật cười ha hả:

- Ngàn vạn lượng vàng, không cầm chân ta được khi ta nóng nảy đến với nhị đệ, nhưng một con chim yến lại tranh mất mấy phút giây quý báu với nhị đệ ta. Lạ lùng cho ta thật.

Yến !

Một con chim yến giữa khung trời rộng bao la, với một chim yến của cõi Nam Thiên, đôi yến có liên quan gì ?

Thương yến hay thương chính mình ?

Hành động của người đại hiệp trời Nam quả khó hiểu, dù sao y cũng đã phí mất mấy phút quý báu vô cùng, trong những phút có giá trị trên vạn lượng do Trần Kinh Hồng dâng hiến.

Y tiếp tục hành trình, bỗng nghe tiếng trẻ khóc đầu đây, tiếng oa oa vang lên lồng lộng giữa khung cảnh vắng vẻ lạnh lùng.

Yến Nam Thiên hân hoan tự hỏi:

- Nhị đệ ở gần đây chẳng, nhị đệ đã làm cha rồi à ?

Đôi chân như sanh mây, Yến Nam Thiên bay đến nơi có tiếng trẻ khóc.

Đến nơi rồi Yến Nam Thiên thấy gì ?

Thấy người và máu nhiều quá, trong số các thầy chỉ có một quen và một nữ, còn thìvài bộ mặt chỉ biết thôi, không quen cũng chẳng lạ.

Y rống lên đau đớn như hổ phá rừng.

Y nhào xuống ôm cái xác rất quen, ôm cái xác đó y suýt ngất xỉu.

o0o

Yến Nam Thiên đã đi rồi, Giang Cầm cũng mất dạng luôn, song Trần Kinh Hồng vẫn còn đứng lạng người tại chỗ.

Lâu lắm vị tổng tiêu đầu không nhích động thân hình, mừng tượng hoá đá.

Tiền lão nhị do dự một lúc, cất tiếng hỏi, tuy đã quyết định hỏi rồi mà vẫn ngập ngừng:

- Chẳng hay ... tổng tiêu đầu ... ước hẹn với bọn quái kiệt Thập Nhị Quái Nhân vào thời gian nào ?

Trần Kinh Hồng chột tỉnh, y thở dài đáp:

- Hôm này, vào lúc hoàng hôn.

Tiền lão nhị biến sắc:

- Hôm nay ? Cận thế à ... ở đâu ?

Trần Kinh Hồng lại thở dài:

- Thời gian cận, địa điểm cũng cận. Ngay ở phía trước đây thôi.

Tiền lão nhị càng biến sắc mặt hơn:

- Trời, chúng đến toàn bộ hay một vài người ?

Trầm Khinh Hồng đáp:

- Trên tấm thiệp có ghi: Hắc Diện, Tử Thần, Hiến Quả, Nghinh Khách và Thâu Tuyền.

Tiền lão nhị cau mày:

- Gã chó, khỉ, lợn cũng đến ?

Trầm Khinh Hồng gật đầu:

- Chắc đến không thiếu một người nào như tấm thiệp ghi tên.

Sắc mặt đã biến đổi, bây giờ cả giọng nói cũng biến đổi luôn, Tiền lão nhị lắp bắp:

- Tổng tiêu đầu ơi ! Thuộc hạ nghĩ mình nên rút lui là hơn. Mình có bao nhiêu người đây làm gì ... phải trốn mới được ... phải trốn mới được tổng tiêu đầu ạ ...

Trầm Khinh Hồng hừ lạnh:

- Trốn, là các người, chứ còn ta

Tiền lão nhị lắp bắp:

- Tổng tiêu đầu định ...

Trầm Khinh Hồng tỏ vẻ quả quyết:

- Tiêu cục trưởng bao lâu nay, lấy nghĩa đối đãi với ta, chẳng khi nào quan tâm đến cấp bậc, dùng cái oai để điều khiển mà nghiêm lạnh với ta. Do đó, bằng mọi giá ta phải lấy nghĩa đối xử lại với người. Còn các người thì ...

Y không tiếp luôn cho trọn câu, thốt đến đó, quay mình bước đi không hề quay nhìn lại bọn thuộc hạ

Tiền lão nhị gọi gấp:

- Tổng tiêu đầu !

Hắn bước theo một bước, chỉ một bước thôi thì hắn dừng chân lại liền.

Quắc lão ca hừ một tiếng:

- Sao lại đứng đó ? Người không đi theo hắn à ?

Tiền lão nhị thở dài:

- Y muốn cho tròn nghĩa, chúng ta phải để y xử sự cho tròn vẹn đạo con người. Chúng ta không có ý nghĩa gì phải trả, lại dẫn xác vào cõi chết làm chi

Câu nói của Tiền lão nhị, dù có phần nào hợp lý nhưng nghe ra có vẻ vô tình trắng trợn quá.

Phàm ai có chút lương tâm, nghe câu đó rồi, lại chẳng có chút bất bình ? Đành rằng kẻ bất tài thường sợ chết, nhưng có nhiều cách nói nghe êm dịu hơn, chứ sao lại nói một cách trắng trợn như vậy ? Huống chi, Trầm Khinh Hồng chấp nhận cho họ đi trốn kia mà.

Quắc lão ca dùng dùng nổi giận, mắng:

- Súc sanh, ngươi là thứ súc sanh chớ chẳng phải con người, Quắc Khiếu Hồ ta không thể đứng chung hàng ngũ với người được.

Tiền lão nhị gật đầu, mỉa mai:

- Phải ! Phải đó, tiểu đệ là súc sanh, còn lão ca là nghĩa cả.

Quắc lão ca hét:

- Súc sanh ! Súc sanh, đến hôm nay ta mới biết các ngươi

Bây giờ, hấn mắng luôn cả bọn, không chừa một tên nào.

Hấn mắng thêm mấy tiếng nữa, đặng phóng chân chạy theo Trầm Khinh Hồng.

Tách ra bọn Tiền lão Nhị, Trầm Khinh Hồng chậm chậm nhưng lại từ từ bước.

Y hướng về cánh đồng hoang, nơi đó hoàng hôn đã bắt đầu quét dọn nắng vàng, để đón màn đêm về ngự trị vũ trụ.

Càng đi tới, y nghe đôi chân càng nặng, giờ đây y không còn là tay khinh công hữu hạng trên giang hồ nữa.

Đi nhanh mà làm gì ? Y muốn kéo dài thời gian cuộc ước hẹn, y muốn nơi ước hẹn ở tận chân trời xa, cho y đi mãi không bao giờ đến.

Bỗng, có tiếng chân vang lên phía sau.

Trầm Khinh Hồng không quay đầu lại, diềm nhiên hỏi:

- Quắc Khiếu Hồ có phải không ?

Quắc Khiếu Hồ đáp:

- Thuộc hạ đây tổng tiêu đầu.

Trầm Khinh Hồng cúi đầu thở dài:

- Ta biết ! Ta biết chỉ một người theo ta mà thôi.

Quắc Khiếu Hồ cũng thở dài:

- Nghe tổng tiêu đầu nói câu đó, thuộc hạ có chết cũng vui ! Tuy là một gốc tử, Quắc Khiếu Hồ chưa phải là súc sanh, Quắc Khiếu Hồ vẫn biết liêm sỉ ... nhưng tổng tiêu đầu ơi ... lần này ... tổng tiêu đầu ...

Trầm Khinh Hồng chặn lời:

- Ngươi lấy làm lạ, tại sao ta không hẹn nhiều bằng hữu đi với ta ?

Quắc Khiếu Hồ gật đầu:

- Chính vậy !

Trầm Khinh Hồng tiếp:

- Mười hai quái kiệt người nào võ công cũng tân kỳ, bằng hữu ta trên giang hồ không mấy kẻ đối phó nổi họ. Nếu ta ước hẹn bằng hữu, họ sẽ vì nghĩa khí mà đến với ta, nhưng họ đến để làm gì, trong khi biết chắc chẳng ai thắng được một trong Thập Nhị Quái Kiệt. Ta ước hẹn họ là ta hại họ, ta nữ nào lại hại bằng hữu ta ?

Quắc Khiếu Hồ ngược lên không, hú một tiếng dài rồi kêu lớn:

- Trời ơi ! Tổng tiêu đầu chung quy vẫn là tổng tiêu đầu. Dù thuộc hạ có võ công ngang tổng tiêu đầu cũng chẳng thể đảm đương trách vụ của tổng tiêu đầu, quán xuyên ba đại tiêu cực. Bởi tác phong, bởi đạo nghĩa của tổng tiêu đầu, cao quá, sáng quá ...

Bỗng có tiếng chó tru đầu đây, vang lên vắng vắng ...

Đồng hoang, cảnh vắng lại vào lúc đêm về, bóng đêm về, bóng tối chưa phủ đầy, vạn vật hiện mờ mờ, gió vờn nhẹ, cây rung rung như ngàn quỷ ma xuất hiện. Tiếng chó đầu đây vang lên vắng vắng, chó không sủa nữa, chó tru lơ lửng, lúc ngân dài lê thê, lúc ngân như oán hờn, gia diết, con người nặng niềm lo sợ, thì con người ở trong cảnh đó lại thấy thất ruột gan vì khiếp hải rợn rùng.

Tiếng chó tru vắng vắng kia, lại có âm thanh ma quái, khách dạ hành nào dù có can đảm vẫn mọc gai như thường.

Quắc Khiếu Hồ biến sắc mặt xanh dờn, lưỡi hấn như lúu lại, hấn lí nhí mãi không thành lời, tiếng nói rít nơi yết hầu, lâu lắm mới thốt ra được.

- Hay là ... có phải ... đã đến rồi ... ?

Một tiếng chó tru, hai tiếng chó tru, bao nhiêu tiếng chó trong vùng sủa lên, chó gàn sủa, chó xa rộ theo, chó là loài vật có tiếng hòa, khi chó sủa hòa thì cái lẳng động của không gian phải xao động.

Chó sủa vang chát cả tai Trầm Khinh Hồng và Quắc Khiếu Hồ. Họ không còn nghe tiếng động nào khác ngoài tiếng chó.

Lạ lùng !

Đồng hoang cảnh vắng sao lại nhiều chó quá.

Chó của một đàn thợ săn ? Hay cách không xa lắm là của một thôn trang nào đó khá đông dân cư.

Dù sao có tiếng chó sủa lên rồi, chó sủa lên báo hiệu một cái gì mà Trầm Khinh Hồng đang chờ đợi.

Chờ đợi chẳng phải để giải quyết cho xong mà chờ đợi cho cái gì đó đến gần, nếu cái đó phải đến, chờ đợi để kết thúc một niềm lo sợ.

Tiếng chó sủa nói lên hình bóng một người, người đó có tên trên tấm thiệp do Trầm Khinh Hồng tiếp nhận của bọn Thập Nhị Quái Kiệt

Tên người đó là Nghinh Khách.

Nghinh đón khách. Khách vào nhà khi chưa gặp mặt chủ nhân thì con vật gì nghinh đón khách nơi cổng ?

Quắc Khiếu Hồ bình thường nào phải là tay gan bé ? Nhưng hiện tại hấn run trong người.

Nhưng hấn nhìn sang Trầm Khinh Hồng, thấy vị tổng tiêu đầu của hấn trầm tĩnh lạ, hấn tự thẹn lấy mình, vụt phấn khởi tinh thần, miễn cưỡng điểm một nụ cười, miễn cưỡng thốt ra một câu nói tỏ ra là mình dám nói:

- Cái bọn Thập Nhị Quái Kiệt này, quả thật là có hơi hướm.

Trầm Khinh Hồng gật đầu:

- Họ chuyên thi thố bất cứ việc gì, với cái tánh cách nguy dị, họ cố làm ra siêu loại, biệt lập hẳn với thế nhân. Họ dùng cái nguy dị đó trước hết để cướp tinh thần người đời. Chính chúng ta đã biết trước rồi mà vẫn khiếp, đủ chứng tỏ rằng họ lợi hại đến bậc nào.

Quắc Khiếu Hồ ưỡn ngực, cao giọng:

- Thuộc hạ không hề sợ. Nếu sợ là chẳng phải con người.

Hấn nghe nói cứng quá chừng, nhưng âm thanh hấn biến thể mà nào hấn có ha

Dù không phải sắp sửa gặp con người đáng sợ, nhưng nghe tiếng chó sủa như vậy, hấn cũng phải hãi hùng.

Hấn bảo rằng không sợ, thử hỏi Trầm Khinh Hồng có tin được chẳng, huống chi âm thanh của hấn đã hoàn toàn biến thể ?

Nếu là tiếng chó tru thông thường thì chẳng nói đến làm chi, tiếng chó đêm nay nghe như tiếng lang, tiếng sói đi tìm mồi, song cảm tức vì mồi thiếu vắng.

Vòng tay đối vào khoảng mông lung trước mặt, Trầm Khinh Hồng cao giọng hỏi:

- Mười hai vị Quái Kiệt ở nơi nào ? Trầm Khinh Hồng ở đất Lạc Dương muốn gặp ?

Y vận dụng nội lực truyền âm thanh đi xa, y biết bọn thập nhị quái kiệt báo hiệu như vậy, chứ thật ra, vẫn còn ở xa.

Hỏi xong, y buông thõng đôi tay, chờ đợi.

Không gian lắng đọng, tiếng chó đã ngừng.

Không lâu lắm, từ trong bóng tối, một điểm đen hiện lên, điểm đen di động từ xa đến gần, điểm đen càng phút càng lớn.

Khi điểm đen đến trong tầm mắt, Trầm Khinh Hồng nhận ra, phảng phất một người cưỡi ngựa sải nhanh.

Không !

Thú là một con lang to lớn, lớn hơn con chó ngao, tai dựng đứng mồm há rộng, răng trắng bày ra, nhọn hơn mũi dùi

Kỵ sĩ, là một con vượn, có sắc lông vàng, óng mượt.

Con lang vừa chạy, vừa gừ gừ, tiếng gừ gừ không dứt đoạn còn con vượn lông vàng thì có đôi mắt vừa to vừa đỏ rực, màu đỏ chiếu ra ẩn ước cái vẻ ma quái đáng sợ.

Trầm Khinh Hồng bước tới mấy bước, đứng thẳng người như cán bút dựng chỉ thiên.

Vượn và chó lang đến nơi rồi. Vượn lấy một trái cây, quăng vào miệng, trái cây lọt đúng giữa vành môi, bật kêu một tiếng phọc.

Vượn nhai liền.

Trầm Khinh Hồng cười lạnh, thốt:

- Hay ! Hay lắm. Rất xứng đáng với lời truyền tụng trên giang hồ ! Đúng là Thần Khuyển Khách, Linh Hầu Hiến Quả.

Y cười tiếp mấy tiếng, trầm giọng buông luôn:

- Nhưng Trầm Khinh Hồng này ước hẹn là để gặp người trong Thập Nhị Quái Kiệt, chứ khi nào lại tiếp xúc với loài thú vật ?

Con vượn chừng như nghe được tiếng người, nó chí choét vài tiếng, bất thành linh rời lưng chó, nhảy lên cao, đáp xuống, lại tiếp tục nhảy chơi chơi mấy lần, rồi đưa cao một tay

Tay nó cầm một đoạn bố trắng, đoạn bố xoắn ra, thòng dài, trên đoạn bố có mấy chữ:

- Người dám ăn, tức khắc có người đến hội diện với người.

Với tay kia, con vượn quăng qua Trầm Khinh Hồng một trái gì đó.

Trầm Khinh Hồng liếc nhanh qua, nhận ra là một trái đào.

Y cười lạnh, cất cao giọng tiếp nối:

-Nếu Trầm Khinh Hồng này xem các vị trong Thập Nhị Quái Kiệt như những con chuột nhắt, thì khi nào lại đến đây ? Đã đến tức nhiên tin người được, tin được người

thì tại sao lại nghi ngờ vật do người tặng ? Dù trong quả đào có độc dược, tại hạ há sợ sao ?

Y cúi xuống, định nhặt lấy quả đào.

Nhưng Quắc Khiêu Hồ đã nhào mình tới, vươn tay chụp quả đào, cắn, nhai ngấu nghiến, nuốt ừng ực, đoạn bật cười hả hê:

- Đào không mất tiền mua không ăn là dại, ai lại bỏ đi, rất uổng ?

Một giọng cười âm trầm đầu đây vang lên, tiếp theo là một câu nói cũng với giọng âm trầm:

- Khá lắm ! Thảo nào mà Tam Viễn Tiêu Kỳ lại chẳng được toàn thể anh hùng hào kiệt suốt hai bờ Nam Bắc Đại Giang ngưỡng mộ ? Bên ngoài ngưỡng mộ, đương nhiên bên trong phải có kẻ can đảm phi thường.

Bảy tám giọng cười khác nhau vang lên, nhiều bóng người xuất hiện.

Trầm Khinh Hồng vốn có thân vóc nhỏ, thấp. Trong giới giang hồ chùng như chỉ có y là thấp nhỏ nhất, thế mà người đi đầu của bọn vừa xuất hiện lại nhỏ hơn y nhiều.

Có thể lầm người đó với một đứa bé lên mười.

Người đó vận chiếc áo rộng thùng thình bằng một loại vải chiếu sáng chơm chớp, xương gò má lòi ra, đôi má như biến mất, đôi mắt sáng rực, lúc cười đôi môi kéo xệch ra tận mang tai, cơ hồ rách khoé.

Y có ba phần giống người, bảy phần giống vượn.

Sáu bảy người kia, vận y phục chẹt, màu đen, mặt bao kín chỉ chừa hai lỗ vừa đôi mắt, đôi mắt lại sáng long lanh như mắt quý.

Trầm Khinh Hồng nghiêm giọng:

- Có phải đây là ...

Người đó cười hịt hịt:

- Xem dáng biết người, người thừa hiểu ta là ai, cần gì phải hỏi ? Dù ta là ai cũng thế, cứ biết là thuộc nhóm nào, cũng đủ rồi. Bởi ai cũng như ai, ta cũng như bằng hữu của ta.

Trầm Khinh Hồng cười lạnh:

- Tại hạ lấy làm lạ, chẳng hiểu tại sao lại vắng mặt Hắc Diện Quân và Tử Thần Khách ?

Kim Hưu Tinh bật cười quái dị:

- Họ có công việc của họ, giả như vắng mặt họ, thì bao nhiêu người tại đây không đủ cho người sai khiến sao ?

Sai khiến ?

Hay bao nhiêu người vừa đến thừa sức làm cái việc sát nhân ?

Trầm Khinh Hồng cười lớn:

- Các hạ nói quá lời. Hôm nay tại hạ đến đây là cầm chắc mình đến với cái chết. Thì trước khi chết, nếu tại hạ được thấy mặt mày những nhân vật trong Thập Nhị Quái Nhân, càng thấy được nhiều người càng hay, thì đúng là một cái chết vui, chết thỏa thích cho tại hạ. Với bao nhiêu người đây, tại hạ cũng thừa chết rồi kia mà !

Kim Hưu Tinh nhe răng mà cười, cười như khỉ chí choét:

- Ta biết cái mặt của người to như núi nhưng về tài ăn nói của người thì mãi đến hôm nay ta mới hiểu là cũng khá lắm. Nhưng người biết không, bất cứ trong một tổ chức nào cũng có cấp bậc, đi từ bậc thấp đến cấp cao kể ra cũng gian nan đầy chớ. Như người leo lên cấp bậc Tổng tiêu đầu, chắc người ít nhất cũng hơn một lần thoát chết và thời gian hẳn phải dài. Nghĩ kĩ lại đi Trầm Khinh Hồng, chết như thế oan uổng quá, đáng tiếc quá. Người nên cố bám sự sống, để hưởng thụ những gì công lao của người được tưởng thưởng.

Trầm Khinh Hồng quát lớn:

- Các hạ tha cho đôi tai của tại hạ khỏi phải nghe những lời cao ngạo đó. Tại hạ đến đây, chẳng phải đến để đấu khẩu với các hạ !

Kim Hưu Tinh vẫn với vẻ khinh ngạo, hỏi:

- Không đấu khẩu, chắc người thích đấu thủ, đấu cước ?

Trầm Khinh Hồng gật đầu:

- Phải chi các hạ vẫn làm như vậy ngay từ lúc đầu, thì sự việc đã kết thúc lâu rồi !

Y dừng lại một chút, đoạn trầm giọng tiếp:

- Tuy nhiên, tại hạ cần phải nhắc nhở các vị điều này, giả như tại hạ thắng, thì các vị cũng nên tuân theo điều kiện đã ấn định, đừng tìm mọi cách khác chặn cướp đoàn xe bảo tiêu của tại hạ.

Kim Hưu Tinh lạnh lùng:

- Còn như người bại ? Đưa đoàn xe đến, qùy lại, hiến dâng ?

Y bật cười lớn tiếp:

- Hỏi để mà hỏi, chứ kẻ bại làm gì còn một tiếng nói. Dù có nói, tiếng nói của kẻ bại cũng như thừa !

Trầm Khinh Hồng bật cười ha hả:

- Nếu các vị nhắm vào cá nhân tại hạ thì có thể các vị được thỏa mãn, còn như hy vọng trên món hàng do tại hạ hộ tống thì các vị vỡ mộng rồi !

Kim Hâu Tinh trở mắt:

- Tại sao ?

Trầm Khinh Hồng cao giọng:

- Tại vì món hàng mà các vị mong ước đó, nó không còn tại đây nữa ! Cho các vị biết, tại hạ đã ủy thác cho vị phó tiêu đầu của tại hạ là Song Tiên Tông Dực đưa món hàng đến nơi đến chốn rồi. Tại hạ đến đây bất quá chỉ để lừa các vị, chuyên chú vào tại hạ và lơ lửng về phương diện khác. Tại hạ áp dụng đúng sách lược dương đông kích tây trong binh pháp đó, các vị ơi. Hay nói một cách khác tại hạ thực hiện cái kế điệu hổ ly sơn.

Kim Hâu Tinh sững sờ, ít nhất cũng mừng tượng như vậy.

Lâu lắm, hấn mới trở về thực tại, đưa tay về phía hậu, vẫy lên. Hắc Cửu Tinh lập tức bước tới, trao cho hấn một chiếc hộp bằng gỗ đàn hương.

Kim Hâu Tinh mở nắp chiếc hộp, cất giọng trầm trầm, bảo:

- Người nhìn đây, xem cho biết vật gì ?

Trong chiếc hộp chẳng có vật chi cả.

Trong chiếc hộp chỉ có một chiếc đầu người, đầu của Song Tiên Tông Dực.

Trầm Khinh Hồng biến sắc thê thảm, chính y mới chết sững, chứ còn cái vẻ sững sờ của Kim Hâu Tinh, chỉ là sự vẻ vờ.

Cũng như Kim Hâu Tinh lâu lắm y mới rung rung giọng thốt:

- Người ... người ...

Y gọi đối tượng với cái tiếng người. Phải, còn chi nữa mà giữ lễ độ ?

Bây giờ Kim Hâu Tinh bật cười ha hả, tiếng cười của hấn lớn hơn tiếng cười của Trầm Khinh Hồng vừa rồi. Đúng là một giọng cười trả miếng.

Cười một lúc, hấn thốt:

- Người có biết không, đã có cái danh là Thập Nhị Quái Kiệt, thì dù sao mỗi người trong chúng ta cũng có một khối óc khác hơn người thường. Huống chi mười hai khối óc cộng lại ? Nếu bất cứ ai cũng lừa được bọn chúng ta thì cái danh Thập Nhị Quái Kiệt còn có giá trị gì ? Thế người tưởng bọn chúng ta là Thập Nhị Vô Dụng à ? Không, Trầm tổng tiêu đầu ơi ! Thập Nhị Quái Kiệt không thấp giá quá như người tưởng đâu ! Thập Nhị Quái Kiệt vẫn làm cho thiên hạ nhức đầu như thuở nào ! Thiết tưởng ta chẳng cần nói, người cũng thừa hiểu là vật đó đã về tay chúng ta, cùng một lượt với

chiếc đầu của Tông Dực. Và sử dĩ chúng ta còn phải đến nơi ước hẹn là vì ta còn hứa với Tông Dực, sẽ đưa người xuống diêm đài bầu bạn với hắn !

Hắn tiếp luôn:

- Chuẩn bị đi Trầm Khinh Hồng ! Tông Dực đang chờ người ở bên kia thế giới
Hắn vẫy tay về phía hậu, không cần quay đầu lại, cao giọng:

- Tiến lên đi thôi !

Chính hắn vọt mình tới trước hơn ai cả. Hai cánh tay vượn vượn ra, móng vượn cũng vượn luôn, cái đích của hắn là đôi mắt của Trầm Khinh Hồng.

Vượn đã vọt đến họ Trầm, chó cũng nhào đến bên họ Quắc.

Quắc Khiêu Hồ hét lên một tiếng, soạn chân sắp sửa nhảy tụt qua một bên, song chó nhanh hơn hắn, chó nhào vào mình hắn trước khi hắn nhít động thân hình.

Thân hình hắn không tự động nhít qua một bên kịp, chó quật hắn ngã xuống, miệng chó hả ra trắng toát.

Miệng chó sát bên yết hầu hắn.

Quắc Khiêu Hồ chụp hai tay vào cổ chó, kẹp hai gối vào hông chó, quật lại nó.

Nó ngã ngang, lòi Quắc Khiêu Hồ lật qua một bên, nó cũng có phản ứng như Quắc Khiêu Hồ, hai chân kẹp thân hình hắn, quật hắn qua ngang nó, nó đứng lên như trước.

Nó đứng lên rồi, Quắc Khiêu Hồ lại quật, nó trả thế liền.

Chó và Quắc Khiêu Hồ cứ như thế, cùng nhào lộn mấy vòng.

Vừa quật, chó vừa gừ gừ, tiêng gừ càng phút càng vang lớn. Quắc Khiêu Hồ cũng vừa quật vừa gào lên, tiếng người tiếng chó hòa lẫn vào nhau, tạo thành một âm vang quái dị

Nếu chó chẳng phải là người thì người biến thành dã thú, trông vào cảnh tượng đó, ai không liên tưởng đến hai con dã thú đang thanh toán lẫn nhau ?

Bên kia, Trầm Khinh Hồng đánh ra mấy chiêu liên tiếp.

Kim Hưu Tinh chỉ nhảy quần quần quanh y, một con vượn thi thố tài nhảy, thì phải biết vượn nhảy nhanh như thế nào.

Chỗ tuyệt diệu của Kim Hưu Tinh là vừa nhảy vừa thọc hai tay vào đôi mắt của Trầm Khinh Hồng.

Hắn nhất định móc cho kỳ được đôi mắt của Trầm Khinh Hồng.

Hắn không thọc tay tới sát mặt Trầm Khinh Hồng, hắn chỉ dứ dứ hai bàn tay bên ngoài đôi mắt, cách độ ba tấc, có lẽ hắn thích làm thế hơn là hạ độc thủ ngay

Loài vượn thì thích đùa, hấn đã chọn cầm tinh con vượn tự nhiên hấn thích đùa.

Bàn tay vờn vờn trước mặt Trầm Khinh Hồng, hấn cười khịt khịt, thốt:

- Người đã nói là không tiếp xúc với hai con súc sanh. Ta có ngờ đâu thân phận là Tổng tiêu đầu Tam viễn đại tiêu cục lại không hạ nổi hai con súc sanh.

Trầm Khinh Hồng đột nhiên đưa tay vào mình, đoạn rút nhanh ra

Nơi tay, có một ngọn nhuyễn tiên bằng bạc, dài chín thước.

Nhuyễn tiên chớp lên, ngân quang chiếu ngời

Kim Hưu Tinh không dám khinh thường, cấp tốc nhảy về phía hậu, đúng lúc đầu nhuyễn tiên phớt qua, rít gió một tiếng vù.

Trầm Khinh Hồng tiến lên, đồng thời quát:

- Chạy đi đâu ?

Nhuyễn tiên vung lên, từ nơi nhuyễn tiên, một vầng sao bạc bắn ra, có lẽ hơn trăm điểm, ngàn điểm, những điểm sao bắn vào thú, vào người

Thú dù là loại thông linh, làm sao tránh kịp ám khí độc đáo của một vị Tổng tiêu đầu của ba đại tiêu cục.

Thú ngã nhào, người trên lưng thú vút mình bổng lên không.

Kim Hưu Tinh kêu lên:

- Khá đó ! Cái món Phi Hoa Mãn Thiên của người cũng lợi hại đó !

Vọt lên không, đúng tám người, tám người đó đáp xuống đúng chỗ Trầm Khinh Hồng đang đứng.

Trầm Khinh Hồng dù có ba đầu tám tay, cũng không làm sao xoay trở kịp với thế công tập thể của tám người, từ trên không chiếu xuống.

Lập tức, y nhào xuống đất, vừa lăn mình vừa vung nhuyễn tiên che chở bên trên.

Nhưng làm sao y lăn mình ra khỏi vòng vây của tám người đó ?

Xa xa, chó đã ngoạm một bên vai Quắc Khiêu Hổ, sát cổ hấn, ngược lại hấn cũng cắn được yết hầu chó.

Hấn và chó cùng oằn oại trong vũng máu

Vừa lúc đó, một tiếng quát vang lên, như tiếng sấm nổ ngang trời, tiếng quát làm rung chuyển cả một vùng rộng lớn.

Rồi một người từ trên không bay xuống, oai dũng như thiên thần.

Tất cả người và thú hiện diện tại cục trường đều bị tiếng quát đó làm cho tiêu hồn, lạc phách, tất cả đều dừng tay lại ngay

Người vừa xuất hiện có thân hình cao hơn tám thước, tóc rối bông, mắt bắn lửa, gương mặt biểu lộ niềm bi phẫn cực độ.

Người ta, ai ai cũng sợ tử thần, song chưa ai thấy tử thần lần nào, mà dù có thấy, thấy rồi là vĩnh viễn cuộc đời

Ai ai thấy người này, còn sợ hơn tử thần, tuy sợ hơn tử thần song còn hy vọng chưa vĩnh quyết hẳn cuộc đời

Người đó xuất hiện, trong tay có bết một hài nhi

Một hài nhi sơ sanh, một hài nhi chưa tròn một ngày đời !

Trầm Khinh Hồng ướm sủng máu, trông thấy người đó, niềm vui bùng lên, kêu thất thanh:

-Yến đại hiệp ! Yến đại hiệp đến rồi !

Kim Hâu Tinh biến sắc, hấp tấp hỏi:

-Yến đại hiệp ? Yến Nam Thiên phải không ?

Trầm Khinh Hồng không cần đáp, bởi Yến Nam Thiên đã hét vang lên:

-Thập Nhị Quái Kiệt ! Mười hai con thú khốn nạn. Các người đã đến kỳ tận số rồi.

Kim Hâu Tinh gượng thốt một câu:

- Thập Nhị Quái Kiệt xưa nay không có một điểm ân oán đối với các hạ, tại sao các hạ ...

Khi nào Yến Nam Thiên để cho hấn nói dứt câu ? Đại hiệp lướt tới liền.

Hắc Khuyển Tinh xông ra, chặn lại, vung song quyền đánh tới

Yến Nam Thiên không hề né tránh, ưỡn ngực hứng hai quả đấm của Hắc Khuyển Tinh.

Bình ! Bình !

Song quyền trúng ngực Yến Nam Thiên, song đại hiệp thản nhiên như thường, hai bàn tay của Hắc Khuyển Tinh gãy trọn, dính lòng thòng nơi cổ tay

Hấn không kịp rú thảm một tiếng, Yến Nam Thiên đã vươn tay qua, chụp vào ngực hấn.

Không còn làm gì khác hơn, hấn liền tung một ngọn cước.

Song quyền đánh ra, với toàn công lực, đối phương chẳng hề hấn gì, song quyền lại gãy, thì một ngọn cước miễn cưỡng liệu có làm nên việc chẳng ?

Bất quá hấn đá hoảng, chứ chẳng lẽ đứng lại đó, bất động chờ khổ

Thực ra, ngọn cước đó cũng lợi hại lắm, đúng là một chiêu thức trong Vô Ảnh Cước Pháp của Bắc Phái, vì chân đá ra quá nhanh, không ai nhận định kịp, nên mới gọi là Vô Ảnh.

Song ngọn cước lợi hại đối với bất kỳ ai, vẫn chẳng có giá trị gì đối với Yến Nam Thiên.

Chẳng ai thấy rõ Yến Nam Thiên xuất thủ như thế nào

Chỉ nghe Hắc Khuyển Tinh rú lên một tiếng, thân hình của hắn bị xé làm hai mảnh, mỗi mảnh có một tay một chân, nửa thân trên, riêng chiếc đầu thì còn nguyên vẹn, bám vào một trong hai mảnh.

Còn lại đó bảy người, riêng rẻ từng người thì chúng chỉ là những tay tầm thường, so với Trầm Khinh Hồng chẳng một tay nào xứng đáng là địch thủ, thì sánh với Yến Nam Thiên chúng có thâm vào đâu ?

Song chúng áp dụng một đấu pháp liên thủ, vì chúng đã thề đồng tử nạn với nhau, một chết, tất cả phải liều, dù không báo hận được cho người chết, ít nhất chúng cũng chết theo để trọn lời thề.

Như vậy, thế công của chúng cũng đáng nể lắm, chúng phản ứng với cái thế liều, bất chấp quy pháp võ học, điều đó có gây hoang mang phần nào cho đối tượng, bởi không thể dễ đoán chiêu thức của chúng,

Biết như thế, Trầm Khinh Hồng kêu lên:

- Yến đại hiệp cẩn thận !

Nhưng y lo ngại cho Yến Nam Thiên là làm một việc thừa, vì chừng như trời sanh ra Yến Nam Thiên là để đàn áp bất cứ lực lượng nào cần bị đàn áp, để cứu trợ dân lành, Yến Nam Thiên là con người bất khả xâm phạm.

Thì một thiếu số người trong Thập Nhị Quái Kiệt kia, liệu làm chi nổi tay võ đẳng tuyệt luân.

Yến Nam Thiên vọt tới như hổ nhập quần, đương một tay bế hài nhi, tay kia vung ra, hai mảnh xác của Hắc Cửu Kinh chập lại làm một, cầm trong một tay, thay vũ khí theo đà vung quét gió vụt vù.

Máu từ hai mảnh xác bắn ra, máu bắn mạnh, tuy không làm chết người, song cũng làm rát da, ê thọt.

Hai mảnh xác, do công lực của Yến Nam Thiên chuyển sang, trở nên cứng rắn.

Một tiếng bốp vang lên, hai tiếng rồi ba tiếng.

Cứ mỗi tiếng bốp vang lên, là có một tiếng rú thảm theo liền, rồi thây một người ngã gục.

Thây đó, không nát đầu, cũng vỡ ngực.

Cái phút giây liều, sở dĩ có, là do sự bốc đồng. Qua cơn bốc đồng con người trở về bản ngã của bọn hạ lưu, suốt đời sống bằng cách cạy đông lẩn ít, mạnh hiếp yếu, cái bản ngã đó chú trọng về lễ quý tử tham sinh.

Những tên còn lại chẳng cần nghĩ đến lời thề giữa nhau, cất chân chạy nhào
Chạy đi chỉ còn hai tên may mắn đứng ngoài xa, không bị hai mảnh xác người chạm phải

Yến Nam Thiên cười lớn, quảng luôn hai cái xác theo chúng.

Hai mảnh xác rã ra, mỗi mảnh theo đúng một tên.

Bình ! Bình ! Hai tiếng “bình” hầu như vang lên đồng thời, hai kẻ sống sót không còn hy vọng ly khai đồng bọn, phải quay đầu về âm cảnh hợp nhau, cho đủ số hàng người như thỏ nào

Chúng chưa chết hết.

Và người còn lại sau cùng phải là vị chỉ huy

Từ vạn cổ đến nay, những vị chỉ huy phải chết sau cùng, bởi họ không thể là kẻ lót đường.

Khi nào không còn sanh mạng lót đường cho mưu đồ của họ, họ mới lao đầu vào nguy hiểm, tuy với việc lao đầu đó, họ không hy vọng xoay chuyển thế cờ, song họ không còn làm sao hơn.

Hướng chi, ở đây, vị chỉ huy có muốn thoát đi, liệu hấn thoát khỏi tay Yến Nam Thiên chăng ?

Không thoát đi được thì phải liều, ít nhất cũng vớt vát được cái tiếng hùng với đời

Người sống sót cuối cùng, Kim Hâu Tinh.

Không phải sống sót vì có tài nghệ đủ tự vệ đến phút giây mà hấn sống sót, vì đối phương chưa ngó ngang đến hấn, vì hấn chưa vào cuộc.

Hấn đứng phía sau lưng Yến Nam Thiên, hấn vọt mình tới chực chụp đĩa bé trong tay Yến Nam Thiên.

Nhưng, Yến Nam Thiên chừng như còn một con mắt thứ ba ở phía hậu

Kim Hâu Tinh vừa vọt tới, y quát to:

- Súc sanh, ngươi muốn làm gì chứ ?

Tiếng quát có oai lực phi thường, chấn động tâm thần Kim Hâu Tinh, hấn trụ chân, đứng sững như trống.

Yến Nam Thiên hét:

- Người muốn động thủ với ta ?

Kim Hâu Tinh áp úng:

- Tại sao ... người ...

Yến Nam Thiên hừ một tiếng:

- Tại sao ? Người có biết Giang Phong là người chi của ta chẳng ?

Kim Hâu Tinh biến sắc:

- Thế giọt máu đó ... là ... là ...

Yến Nam Thiên không để cho hắn nói gì hơn, quát chặn:

- Tất cả đã ra đi rồi, người còn ở lại đó làm gì ? Lại đây, ta sẽ đưa người theo đồng bọn cho đủ số.

Kim Hâu Tinh bất động tại chỗ. Hắn cũng chẳng nói chi

Yến Nam Thiên lướt tới, vươn tay ra chụp vào ngực hắn. Hắn vẫn bất động không hồn thủ, không né tránh.

Ngón tay của Yến Nam Thiên bấm sâu vào da thịt hắn, hắn vẫn không kêu lên một tiếng, dù là một tiếng khẽ.

Yến Nam Thiên cười vang,

- Khá lắm ! Thân hình người nhỏ bé, như lá gan người quá to nếu là lúc nào, ta có thể tha cho người rồi. Song hôm nay thì lại khác ... Vậy người muốn nói lời gì sau cùng, cứ nói đi, nói xong ta hóa kiếp cho

Kim Hâu Tinh đột nhiên ngẩng mặt lên không, bật cười cuồng dại

- Còn người, thân hình người vĩ đại nhưng người chưa phải là đại trượng phu !

Giá như Yến Nam Thiên có phần nộ trước câu mắng của Kim Hâu Tinh, điều đó cũng hợp lý.

Nhưng Yến Nam Thiên không giận trái lại giật mình, sững sờ một chút, đoạn cao giọng thốt:

- Bình sinh ta hành sự, dù ta đi đúng con đường chánh nghĩa, cũng vẫn bị nhiều kẻ nguyên rửa, mắng chửi ta như thường, bởi chánh và ta không thể lưỡng lập, chánh đứng thì tà phải ngã, tà ngã thì oán hận chánh. Tuy nhiên, chưa một ai dám chê trách ta không đáng là một đại trượng phu. Người dám nói thế, tất phải có nguyên nhân. Người hãy giải thích nguyên nhân đó cho ta nghe

Kim Hâu Tinh cười lạnh:

- Không cứu xét thị phi, không phân minh ân oán, là chẳng phải bậc đại trượng phu, người chẳng hiểu như vậy sao, lại còn phải hỏi ?

Yến Nam Thiên giận vì cái chỗ nghĩ lầm của Kim Hưu Tinh hơn là vì bị mắng, hét lớn:

- Ta ...

Kim Hưu Tinh cao giọng hơn, chặn lời:

- Nếu người biết cứu xét thị phi, phân minh ân oán thì không bao giờ người hạ sát ta. Người không thể hạ sát ta.

Yến Nam Thiên gầm lên:

- Tại sao ta không thể !

Kim Hưu Tinh hỏi lại:

- Tại sao người muốn giết ta ?

Yến Nam Thiên quát:

- Giang Phong, nhị đệ của ta ...

Kim Hưu Tinh quát:

- Người có lý, nếu người vì bất cứ một việc gì khác. Song, nếu người vì Giang Phong mà giết ta thì đúng là người hồ đồ, người không cứu xét lẽ thị phi, người không phân minh điều ân oán. Và như vậy, người chẳng phải là đại trượng phu !

Yến Nam Thiên quắc mắt:

- Thế chẳng phải bọn Thập Nhị Quái Kiệt các người hạ thủ ?

Kim Hưu Tinh cười lớn:

- Tự nhiên là không phải rồi. Thập Nhị Quái Kiệt không hề xuất thủ đối với Giang Phong. Chắc người không lạ gì chúng ta là một tổ hợp cường đạo, mà cường đạo là những kẻ không sợ điều ân oán, bởi sợ ân oán thì còn hành nghề làm sao được ? Bọn ta thừa hiểu chạm vào Giang Phong là trở thành kẻ đối đầu của người, sớm muộn gì cũng có cái việc người báo thù. Biết như vậy khi nào chúng ta sợ chết ? Nhưng, ít nhất, bọn ta có hạ thủ người mới có lý do báo thù chứ ? Tại sao người không truy nguyên kẻ nào đã giết Giang Phong, lại cứ đổ tội lỗi lên đầu bọn ta ? Cho người biết, giết hết bọn ta, người vẫn không báo thù cho Giang Phong được.

Giọng nói của hắn cứng rắn quá, lời nói thẳng thắn quá, tỏ rõ hắn không sợ chết, hắn nói những lời chân thành bộc lộ một đường lối xử thế chính đáng, hơn là hắn tìm cách lay động chủ ý của Yến Nam Thiên.

Yến Nam Thiên sững sờ, chưa kịp nói gì, hắn bật cười vang dội, tiếp luôn:

- Tại sao người không đi tìm kẻ thù chân chính ? Tại sao người lại theo dấu chân bọn ta ?

Yến Nam Thiên lẩm nhẩm:

- Kẻ thù chân chánh ...

Kim Hâu Tinh gật đầu:

- Kẻ thù chân chánh chẳng phải là bọn ta !

Yến Nam Thiên hét:

- Ai ?

Kim Hâu Tinh hừ một tiếng:

- Người không thông minh chút nào ! Ta hỏi người, kẻ nào mang tin đến cho người ?

Yến Nam Thiên suýt nhảy dựng lên:

- Giang Cầm. Hành trình của nhị đệ ta, chỉ có mỗi một mình hấn biết !

Chẳng rõ tại sao, Kim Hâu Tinh thoáng biến sắc mặt, nhưng hấn lấy lại bình tĩnh, gật đầu:

- Giang Phong bị phản bội. Chính kẻ thân tín nhất của y phản bội. Kẻ ấy ham tiền, bán rẻ sanh mạng chủ nhân !

Yến Nam Thiên gầm lên:

- Súc sanh ! ... súc sanh ! ...

Kim Hâu Tinh thêm dầu vào lửa:

- Người có biết tên súc sanh hiện giờ ở đâu chẳng ?

Yến Nam Thiên vụt quay sang Trầm Khinh Hồng, cao giọng hỏi:

- Người biết chứ ?

Biết rõ Yến Nam Thiên không có ác ý đối với y, Trầm Khinh Hồng vẫn khiếp trước oai khí đó, rung rung giọng, ấp úng:

- Tại hạ ...tại hạ ... không ... lưu ý ...

Bàn tay còn giữ nơi ngực Kim Hâu Tinh, Yến Nam Thiên nhắc bóng hấn lên cao, quát:

- Người có biết tên súc sanh ở tại đâu hiện giờ ?

Kim Hâu Tinh điềm nhiên:

- Nếu ta không biết, thì khi nào ta hỏi người như vậy !

Yến Nam Thiên trừng mắt bốc lửa:

- Hấn ở đâu ? Nói mau ?

Kim Hâu Tinh vẫn bình tĩnh như thường, không hề biết sợ hãi trước thái độ hung hăng của Yến Nam Thiên.

Hắn mỉm cười hỏi lại:

- Giả như ta không nói ?

Yến Nam Thiên cười gằn:

- Người không nói là ta phục người lắm đó !

Giả như Yến Nam Thiên nói rằng, nếu Kim Hâu Tinh không chịu tiết lộ, thì sẽ giết Kim Hâu Tinh, sẽ xé xác y ra làm trăm mảnh hẳn y không sợ

Y không sợ, bởi vì y biết chẳng bao giờ Yến Nam Thiên giết y đơn giản như vậy, Yến Nam Thiên đang cần y tiết lộ nơi đến của Giang Cầm kia mà !

Và trước khi y tiết lộ, chắc chắn là không ai giết Nếu y tiết lộ rồi, thì bắt đầu phút giây đó, y mới sợ

Nhưng Yến Nam Thiên không nói là sẽ giết y mà chỉ nói là bội phục

Vì không hiểu cái dụng ý của Yến Nam Thiên như thế nào khi nói ra như vậy, Kim Hâu Tinh phải sợ

Cái dụng ý đó như thế nào ? Hành hạ Kim Hâu Tinh đến sống lên chết xuống ?

Chết, không ai sợ, miễn là chết gấp.

Cực hình, thì ngán, bởi cực hình kéo dài thời gian, cực hình bắt con người ta phải thấm thía cái đau, cái khổ từng giây từng phút, khó chịu vô cùng. Vào sinh ra tử người ta có thừa can đảm, nhưng chịu hành hạ dai dẳng, chắc chắn là không ai đủ kiên nhẫn, vả lại khi đã biết sau cái dai dẳng đó, chẳng có một điểm hy vọng nào chực chờ.

Y hỏi một câu:

- Giả như ta nói ?

Yến Nam Thiên cười lạnh:

- Thì ta móc đôi mắt của người

Trời ! Không chịu nói lại được bội phục. Chịu nói rồi, nói cho có lợi đối với kẻ uy hiếp, chẳng những không được ơn, lại còn móc mắt.

Một mâu thuẫn khó hiểu nơi Yến Nam Thiên.

Chính cái mâu thuẫn của Yên Nam Thiên làm cho Trầm Khinh Hồng hoang mang không kém Kim Hâu Tinh.

Trầm Khinh Hồng trầm nghĩ:

- Tại sao Yến Nam Thiên lại làm điều trái ngược thế tình như vậy ? Không nói lại phục, nói ra lại không cho là ơn. Chắc chắn là Kim Hâu Tinh không chịu nói rồi !

Song Kim Hâu Tinh thở dài, thốt:

- Thà mất đôi mắt mà còn sống, hơn còn đôi mắt mà mất sống.

Thì ra, Kim Hâu Tinh đã hiểu số phận nào được dành cho. Bất quá cái tiếng bội phục do Yến Nam Thiên nói ra chỉ là một cách nói mà thôi

Bởi trên đời này làm gì có kẻ được Yến Nam Thiên bội phục ?

Kim Hâu Tinh lại thở dài, tiếp:

- Ta sẽ nói !

Yến Nam Thiên gật đầu:

- Phải ! Người nên nói là phải hơn. Nói đi !

Kim Hâu Tinh còn kéo dài thời gian:

- Chỉ sợ ta nói rồi, người lại không dám đến nơi đó !

Yến Nam Thiên gầm lên:

- Trên đời này, chẳng có địa phương nào là cấm địa đối với ta !

Kim Hâu Tinh khép nửa mắt lại, cười nửa nụ, từ từ tiếp:

- Giang Cầm chẳng phải là một gốc tử. Hấn đã nhận bạc của Thập Nhị Quái Kiệt, hấn ham tiền vì hấn còn ham sống, hấn lại thừa hiểu Thập Nhị Quái Kiệt tiếc mạng con kiến chứ chẳng hề tiếc mạng người, tự nhiên hấn phải tìm đến một địa phương nào, ít nhất cũng bảo đảm chiếc đầu của hấn không rơi trong một thời gian chứ ?

Yến Nam Thiên cố dần nóng nảy:

- Nói tiếp đi !

Kim Hâu Tinh gật đầu:

- Tránh Thập Nhị Quái Kiệt, Giang Cầm phải chọn một lộ trình, gồm những con đường mà bọn ta ít đặt chân, hoặc xa phạm vi hoạt động của bọn họ. Do đó hấn phải cần dùng lộ phí quan trọng. Và cái nơi hấn định đến, dù cho tất cả mười hai người chúng ta hợp lại cũng chẳng dám bén mảng trong vùng phụ cận ...

Yến Nam Thiên bật cười ha hả:

- Di Hoa Cung ? Nếu đúng là nơi đó, ta đi ngay. Bởi ta đang cần đến đó !

Kim Hâu Tinh mỉm cười:

- Di Hoa Cung chưa phải là cấm địa đối với toàn giới giang hồ. Nếu Di Hoa Cung không là cấm địa thì Thập Nhị Quái Kiệt vẫn có thể đến đó tìm hấn như thường, và người muốn tìm hấn hơn chúng ta, cũng có thể đến đó như thường. Như vậy, nơi hấn đến, phải là một nơi có nhiều nguy hiểm hơn Di Hoa Cung !

Yến Nam Thiên bực tức, quát:

- Người dài dòng mãi ! Nói mau ! Giang Cầm trốn ở đâu ?

Kim Hâu Tinh từ từ buông từng tiếng:

- Ác Nhân Cốc, trong vùng Côn Lô Sơn.

Trầm Kinh Hồng biến sắc mặt, rung rung người lên, ấp úng thốt:

- Yến đại hiệp ...Đại hiệp không đến đó được đâu !

Tóc dựng lên, râu dựng lên, mắt trừng lên, Yến Nam Thiên lại quát:

- Người có nói đúng sự thật chẳng ?

Kim Hâu Tinh lạnh lùng:

- Ta nói rồi, là xong phần việc của ta, còn tin hay không là phần việc của người !

Trầm Kinh Hồng lại rung rung giọng tiếp:

- Ác Nhân Cốc là một nơi sơn cốc hoang vu, nơi một số ác nhân quy tụ, những ác ma đó không còn một chỗ đứng dưới trần thế này, bắt buộc phải lấy Ác Nhân Cốc làm chỗ dung thân. Họ là những người từng phạm đại tội "bất xá", tay họ nhuộm máu hồng, thân thể họ bốc mùi máu tanh ngoài dặm xa, phạm mỗi cá nhân trên giang hồ đều có một lý do thù hận họ và ai ai cũng tìm mọi cách sát hại họ. Riêng rẻ ra, họ chẳng chống lại ai nổi, hiệp nhau một nơi, họ là một lực lượng bất khả xâm phạm. Cho nên từ lúc biết họ quy tụ tại Ác Nhân Cốc, không ai dám đến đó tìm họ. Chính những người như Côn Lô Thất Kiếm Khách, Thiếu Lâm Tự Thần Tăng, Giang Nam Đệ Nhất Kiếm Phong Khiếu Vũ cũng phải ngán ...

Yến Nam Thiên trầm giọng:

- Nhưng ta chẳng phải là Thần Tăng Thiếu Lâm, chẳng phải Đệ Nhất Kiếm Giang Nam, chẳng phải Kiếm Khách Côn Lô, ta là Yến Nam Thiên. Ta phải khác hơn những người đó.

Trầm Kinh Hồng vẫn lo sợ như thường:

- Tiểu nhân biết kiếm thuật của đại hiệp kể như vô địch đời nay, nhưng đại hiệp chỉ là một người, còn tại Ác Nhân Cốc có đa số ... Lấy sức một người chống lại cái sức của biển người dù sao cũng mạo hiểm đấy đại hiệp. Hướng chi, đại hiệp là khách, họ là chủ, đại hiệp tìm đến tận sào huyệt họ, bao nhiêu cạm bẫy đợi chờ đại hiệp ?

Yến Nam Thiên hét lớn:

- Vì nghĩa khí trọn tình thì còn màng chi đến cái việc toàn mạng sống ? Yến Nam Thiên này vẫn có thể bước vào lửa đỏ, nhảy vào nước sôi, chạy trên núi đao kiếm, đương đầu với cơn mưa đạn như thường.

Trầm Kinh Hồng cao giọng:

- Vì nghĩa khí, Yến đại hiệp mạo hiểm, song đã chắc gì Kim Hưu Tinh nói thật ?
Giả như hấn lừa đại hiệp, hấn mượn tay người gián tiếp báo hận của hấn hôm nay ?

Yến Nam Thiên bật cười ha hả:

- Nói như người, ta đến Ác Nhân Cốc, ta có đi mà không về ? Kim Hưu Tinh lừa ta thì sau khi ta trở về, ta sẽ còn gặp lại bọn chúng kia mà !

Trần Khinh Hồng quyết ngăn cản:

- Nhưng ... đại hiệp nên ...

Yến Nam Thiên quát chặn:

- Ta đã nhất định rồi, người nói lảm cũng vô ích.

Trần Khinh Hồng thở dài, nín lặng.

Kim Hưu Tinh khích nhẹ:

- Ta biết ! Yến Nam Thiên là bậc đại anh hùng, khi nào lại ngăn bọn người tại Ác Nhân Cốc ? Nói cho cùng, dù người đến đó lại gặp hiểm nguy gì, việc tuy bất thành chứ cái danh của người sẽ được lưu truyền mãi mãi qua hậu thế !

Yến Nam Thiên lạnh lùng:

- Người còn muốn nói chi nữa chẳng ?

Kim Hưu Tinh lắc đầu:

- Đủ rồi ! Móc mắt ta đi, mang theo vào Ác Nhân Cốc lấy cái may mà hy vọng trở về với đời !

oOo

Một tiếng rú thảm vang lên từ cửa miệng Kim Hưu Tinh.

Ngàn điểm sao chớp, ngàn điểm sao tắt luôn cùng một lượt với đôi mắt Kim Hưu Tinh, tắt vĩnh viễn, và nơi đó chỉ còn là hai trũng sâu, máu trào ra, chảy xuống mặt y ròn ròn.

Mí mắt đó khép lại, để cho một niềm hận mở ra, mắt khép muôn đời thì hận cũng nặng muôn đời

Yến Nam Thiên thuận tay xô thân hình Kim Hưu Tinh ngã về Trần Khinh Hồng, cao giọng:

- Tặng người đó !

Ba tiếng gọn vang lên, âm thanh vừa dứt thì người cũng khuất dạng trong màn đêm.

Quắc Khiếu Hồ còn nằm kia, đè trên mình một con chó rất lớn, quanh hấn là máu đọng thành vũng.

Người chưa chết, chó cũng chưa chết, cả hai thoi thóp mỗi mòn.

Trầm Khinh Hồng nhìn qua Quắc Khiếu Hồ, rồi đảo ánh mắt trở lại Kim Hưu Tinh, cất giọng tràn đầy uất hận:

- Từ lâu, Kim Hưu Tinh từng nổi tiếng là tay thông minh quán thế, nhưng hôm nay, hành sự chẳng khác một kẻ ngu khờ.

Kim Hưu Tinh đang rên siết vì cơn đau, đau nơi ngực, đau nơi mắt, xỉu một lúc lâu mới tỉnh lại

Tỉnh lại rồi, trước hết hấn lo cho phần nào còn lại trong sự sống.

Như hấn đã nói, thà mất đôi mắt mà còn sống, hơn mất cái sống mà còn đôi mắt, cái gì vớt vát được cứ vớt vát.

Hấn lấy trong mình ra một bao thuốc, bốc thuốc đắp vào chỗ trũng đôi mắt, chỗ ngực bị ngón tay Yến Nam Thiên chọc thủng, xong đầu đấy, hấn hỏi:

- Người cho rằng ta ngu xuẩn ?

Trầm Khinh Hồng không đáp ngay câu hỏi, tiếp luôn:

- Yến Nam Thiên không giết người, mà lại giao người cho ta, khi nào ta dung tha người được chứ ? Người tin tưởng vào đầu lại cho rằng còn sống sót được với ta, mà dùng thuốc gột lại các vết thương ? Gột để làm gì ?

Kim Hưu Tinh bĩu môi:

- Gột thuốc để cho vết thương chóng lành, gột thuốc cho vết thương không hành hạ ta phải chết, chứ để làm gì ? Bởi, khi nào ta chết được. Không, ta không chết đâu, Trầm Khinh Hồng !

Trầm Khinh Hồng bật cười cuồng dại:

- Người không thể chết ? Ai cứu người ?

Kim Hưu Tinh điềm nhiên:

- Ta tự cứu !

Trầm Khinh Hồng quát to:

- Ta chóng mắt xem người tự cứu lấy người như thế nào ...

Y đưa bàn tay lên.

Bàn tay đó giáng nhanh xuống đỉnh đầu Kim Hưu Tinh, chưởng lực hẳn phải mạnh phi thường, bởi Trầm Khinh Hồng đánh với trọn vẹn niềm phẫn uất.

Một con người mù cả mắt, ngực mang trọng thương, lại đứng trước mặt kẻ thù, mà dám nói rằng không thể chết được !

Nói như thế, chẳng khác nào xem kẻ tử thù như một tên vô dụng ? Tự nhiên, bằng mọi cách, Trầm Khinh Hồng cũng phải giết cho kỳ được, huống hồ giết không khó khăn gì ?

Nhưng bàn tay của Trầm Khinh Hồng vừa đưa cao, Kim Hưu Tinh cũng cất giọng cao:

- Người không muốn lấy lại số bạc do người hộ tống à ?

Trầm Khinh Hồng dừng tay liền.

Bàn tay đã đưa cao, nếu dừng lại không giáng mạnh xuống thì ít nhất cũng phải buông thông xuống, chứ chẳng lẽ cứ giữ lơ lửng mãi như vậy ?

Kim Hưu Tinh cắn răng, chịu một cơn đau oằn oại, đoạn bật cười khanh khách, thốt:

- Ta biết lắm ! Ta đoán đúng, ta đoán rằng chẳng bao giờ người hạ thủ được đâu ! Giả như muốn lấy lại số bạc to tát đó, thì ngoài ta ra, còn ai giúp được người chứ ? Người giết ta rồi, ai giúp người ? Mà người rất thích lấy lại số bạc ?

Với giọng mỉa mai, hẳn tiếp:

- Ta chắc chắn là người chẳng có can đảm bỏ qua số bạc đó !

Bàn tay vừa hạ xuống, lại rung rung, như sắp sửa đưa cao như lần trước.

Lâu lắm, bàn tay còn rung, tay còn rung là y do dự, phàm có do dự là cái ý định đã lung lay rồi, và cuối cùng thì cái ý định phải ngã, phải chào thua trước tiền bạc !

Bất giác, y thở dài:

Thở dài không chưa đủ nói lên cái bại của y, y tiếp luôn:

- Người đoán đúng !

Thực ra, chẳng phải cái hấp lực kim tiền thu hút nổi cá nhân của

Bởi, số bạc đó là vận mạng của cả ba đại Tiêu Cục. Mất số bạc đó, ba đại Tiêu Cục phá sản, hàng ngàn người thất nghiệp, hàng trăm chi thuộc khắp nước phải bế môn, tài sản tiêu tan đã đành mà thanh danh cũng phải bị hủy diệt luôn, xa hơn nữa, khi con người đang thịnh vượng, thì hận thù ân oán trên giang hồ được tạm thời xếp qua một bên, lúc thanh thế xuống dốc rồi, những hận thù ân oán đó sẽ bùng lên mà đòi thanh toán.

Giả như số bạc đó, thuộc phần tư hữu của y, thì y có sá gì ?

Y không thể giữ tự ái một cá nhân, đành xô đẩy hàng ngàn người vào tuyệt lộ, hướng chi trong số người đó có biết bao nhiêu bằng hữu từng vào sanh ra tử với y, và y phải đối xử làm sao cho trọn vẹn giao tình ?

Cái nghĩa bất dung tình, Trần Khinh Hồng đành nhận bại trước Kim Hâu Tinh.

Kim Hâu Tinh bật cười vang dội, còn bao nhiêu công lực, hấn vận dụng trọn vẹn để phát lên tràng cười, cười khoái trá, như để trả thù sự thảm bại trong tay Yến Nam Thiên.

Cười một lúc hấn thốt:

- Bây giờ thì người đã biết rồi chứ ? Vô luận là ai, vô luận trong trường hợp nào chẳng làm sao giết được Kim Hâu Tinh. Bây giờ thì chắc chắn là người đã thức ngộ, Kim Hâu Tinh không ngu ngốc như người tưởng !

oOo

Đêm đã xuống sâu lắm rồi

Đèn nhà trong thị trấn đã tắt, mọi người đều ngủ yên.

Thái Bạch Cư, ngôi quán tuy nghèo, song đóng cửa muộn nhất so với các hàng quán tại thị trấn.

Những tay tổ rượu thích ngồi lì nơi quán xá, khề khà từ giờ này qua giờ khác, thần sắc lừ đừ, mắt nhắm không lên, cũng vẫn không chịu về nhà, những tay tổ đó hiện tại cũng rời khỏi quán.

Như vậy là đêm đã quá sâu, và quán Thái Bạch Cư cũng sắp sửa đóng cửa

Bỗng, tiếng bánh xe lăn trên đường vang lên, chùng như xe chạy rất gấp, bánh lăn gây tiếng động rất lớn, tiếng động càng vang lớn giữa đêm vắng lạnh lùng.

Cổ xe rất lớn, nhưng lại không do ngựa kéo, mà chính là người lái đi

Người lái xe, xe chạy nhanh, có thể nhanh hơn ngựa, đủ biết người lái xe có một sức thần.

Người lái xe, chính là đại hán nghèo, trước đó đã lừa bán thanh kiếm rỉ sét với cái giá ngàn lượng bạc.

Giờ đây, người đó trở lại, toàn thân đầm máu, chẳng rõ máu của ai, hay máu của y, gương mặt y bốc ngời sát khí.

Trông y, kẻ yếu vía phải cho là ác quỷ hiện hình. Nhìn kĩ một chút, lại nhận thấy y mừng tượng một thiên thần.

Tiểu nhị đã sợ hãi trong lần trước, bây giờ thấy người khách cũ trở lại, tình trạng đó, lại càng hãi hùng hơn.

Cơ buồn ngủ bay đi mất, hấn hấp tấp nép mình trong một góc.

Đại hán kéo cỗ xe đến trước cửa quán, dừng chân lại

Đại hán tự nhiên chính là Yến Nam Thiên, chẳng rõ y tìm đâu được một cỗ xe to lớn như thế, xe không ngựa, y phải dùng tay kéo, và cũng chẳng rõ y chất chứa gì trong xe

Dừng lại rồi, y dịch cỗ xe sát tường nhà, đoạn bước vào quán. Không thể ẩn mình mãi được, tiểu nhị phải lấy hết can đảm, rời khỏi chỗ nấp, gượng điếm một nụ cười vuốt, hỏi:

- Đại gia muốn uống rượu ?

Yến Nam Thiên trừng mắt:

- Sao người biết là ta muốn uống rượu ?

Tiểu nhị giật mình, ấp úng:

- Đại gia ... không uống rượu ... thế đại gia muốn chi ?

Yến Nam Thiên buông giọng:

- Cháo !

Tiểu nhị sững sờ, lâu lắm mới lắc đầu, thốt:

- Làm gì có cháo, hỏi đại gia ? Ở đây ...

Yến Nam Thiên đập tay xuống bàn, kêu bốp một tiếng, quát:

- Có hay không, ta chẳng cần biết. Ta muốn là các người phải mang ra cho ta. Làm sao có thì làm ! Mang cháo rồi, sẽ đem rượu sau !

Tiểu nhị xám mặt.

Cho hấn vàng, bảo hấn từ chối, hấn cũng chẳng dám chẳng vâng. Không có sẵn cháo, hấn phải nấu, nấu gấp.

o0o

Hài nhi uống mấy muống cháo, ngủ yên.

Bây giờ Yến Nam Thiên mới uống rượu. Y ngồi uống thần sắc lâm lì, ánh mắt sáng ngời, thỉnh thoảng một vài tia lửa bốc rực.

Tiểu nhị đứng xa xa, len lén nhìn, càng nhìn càng sợ hãi. Sợ quá, cuối cùng hắn không dám nhìn.

Hắn không nhìn bằng mắt song cái ý của hắn vẫn không rời con người kỳ quái đó.

Bỗng, Yến Nam Thiên lấy ra mấy đỉnh bạc, không cần nhìn xem có tiểu nhị ở đâu đấy hay không, bảo gọn:

- Mua cho ta mấy thứ cần dùng !

Tiểu nhị bước tới, thấp giọng hỏi:

- Đại gia muốn mua cái chi ?

Yến Nam Thiên không nhìn hắn:

- Quan tài ! Hai cỗ đấy nhé !

Tiểu nhị như chết lặng tại chỗ.

Mua quan tài. Lại mua đến hai cỗ. Lại mua lúc nửa đêm, trong khi mọi người đều ngồi nghỉ.

Giả như trong thị trấn, có ai gặp cái cảnh bất đắc kỳ tử, thân nhân cũng phải đợi đến sáng ngày, muốn gì thì muốn.

Ai lại đang đêm, đập cửa nhà người, hỏi mua quan tài, mà lại mua hai cỗ cùng một lúc ? Người ta cho là hắn điên, người ta vác hèo, vác gậy đánh đuổi hắn thì sao ?

Hắn há hốc mồm ra, lâu lắm, mồm hắn chưa khép lại, lâu lắm hắn chẳng nói được tiếng nào

Hắn dám nói gì ?

Thấy hắn chưa nhút nhít, chẳng nghe hắn nói gì, Yến Nam Thiên lại đập tay xuống bàn.

Mấy đỉnh bạc văng lên, bất ngờ lại rơi đúng trong tay tiểu nhị, làm cho hắn phải chụp lấy

Hắn đâu dám để đỉnh bạc rơi xuống nền, bởi để như vậy là tỏ ra vô lễ.

Yến Nam Thiên hét:

- Mua quan tài ! Hai cỗ quan tài. Người nghe rõ chứ !

Tiểu nhị hấp tấp đáp:

- Nghe ! Nghe rồi đại gia ! Nghe rõ lắm !

Yến Nam Thiên lại quát, lớn hơn một chút:

- Đã nghe rõ, sao người còn đứng đó ?

Gặp quý, chưa chắc gì tiểu nhị khổ bằng gặp con người quái dị như thế này
Hắn vất chân lên cổ, vút ra đường ngay
Khi Yến Nam Thiên uống cạn chén rượu thứ hai mươi tám, tiểu nhị trở về.
Đôi mắt của Yến Nam Thiên đỏ ngầu, chẳng rõ đôi mắt đỏ vì khóc nhiều, hay vì
uống rượu nhiều
Y vào xe, mang thi thể Giang Phong và Nguyệt Nô ra, đặt trong quan tài
Chính y tự tay làm, tự tay thu dọn mấy món cần thiết liệm theo xác chết.
Y không muốn một bàn tay phạm tục nào mó vào hai thi thể kia, mà y xem là báu
hơn tất cả các báu vật trên đời
Rồi cũng chính y đập nắp quan tài, đóng đinh kín đáo
Đóng đinh, y không dùng búa, chỉ dùng tay ấn vào gỗ, đinh lún gỗ như lún vào
đậu hủ.
Tiểu nhị đứng gần đó, chờ xem y có ý sai bảo chi chẳng, trông thấy cách y đóng
đinh, phải lắc đầu
Hắn tự hỏi, trước mặt hắn là một thiên thần hay một con người bằng xương bằng
thịt như hắn.
Đập nắp, đóng đinh xong, Yến Nam Thiên nhìn hai cổ quan tài, uống liên tiếp
bảy chén.
Y không khóc nữa nhưng thần sắc còn thê thảm hơn lúc khóc. Chén rượu cuối
cùng, y cầm nơi tay, giữ nó lơ lửng đó, mắt đăm nhìn quan tài, tưởng đến người xưa,
thân đối trước di hài cố hữu, mà hồn như theo nhau tận góc biển, phương trời ...
Y đứng như thế lâu lắm.
Tiểu nhị cũng đứng nhìn y trọn thời gian đó, hoặc giả hắn không dám bỏ đi đâu,
hoặc giả hắn ngây người, hắn cũng xuất hồn.
Sau cùng, y từ từ thốt, giọng nói âm trầm, gửi về mông lung, diệu vợi:
- Nhị đệ ơi ! Ngu huynh cũng muốn theo nhau về nơi ấy, cho trọn tình trọn nghĩa
với nhau, cho cả hai chúng ta không còn cô đơn mỗi người một cảnh. Nhưng kẻ thù còn
sống, ngu huynh chưa thể bỏ đi được. Nhị đệ chờ nhé, chờ khi nào ngu huynh báo hận
này xong rồi, chúng ta sẽ hội hiệp với nhau mãi mãi !

oOo

Tà dương đã nhuộm vàng loang lổ trên con đường lớn trong địa phận Thái Nguyên, cây rung rung theo gió, những đốm vàng cũng rung rung theo, tạo cái vẻ lung linh cho con đường nằm chết lạng dưới cơn nắng cháy suốt ngày tròn.

Bên vệ đường, một tấm chiêu bài, có ba chữ: Thiên Lý Hương. Ba chữ màu vàng, phản chiếu ánh tà dương chói lọi

Người trong hạt Sơn Tây còn ai không biết Thiên Lý Hương là một xưởng chuyên chế tạo các loại hương nổi tiếng khắp sông hồ ?

Mua hương dùng trong việc tang lễ, gặp nhãn hiệu Thiên Lý Hương thì nhất rồi, chắc chắn chẳng hề có cái việc mang tiền đổi lấy món hàng hữu danh vô thực.

Hoàng hôn xuống, đêm dần về, hơn mười người vừa chủ vừa nhân công quây quần bên bàn ăn.

Thời gian đúng lúc mọi người thừa nhận sau một ngày dài vất vả vì sinh kế, trên con đường rộng rãi, đã có người ung dung bách bộ, hứng ngọn gió chiều

Bỗng một cỗ xe to lớn từ xa xa tiến đến, xe chạy nhanh, xe do người kéo nhưng chạy nhanh hơn do ngựa kéo

Cỗ xe bất chấp khách đi đường, làm ai ai cũng hoảng hốt tạt vào lề, kẻ văng giày, rơi dép.

Cỗ xe dừng lại trước cửa hiệu Thiên Lý Hương.

Một đại hán chạy bay vào hiệu

Chẳng rõ đại hán có làm chi chẳng, tất cả những người trong hiệu bỗng đứng cảm thấy thân hình tê dại, chẳng một ai cử động được.

Đại hán khuôn từng bó nhang lớn, từng đóng giấy vàng, toàn là loại thượng hảo hạng, dồn nhét những nhang và giấy vàng đó vào hai cỗ quan tài

Xong xuôi rồi, đại hán vừa bước ra cửa, vừa quay đầu bảo mọi người trong hiệu:

- Các người yên trí, trong nửa khắc thời gian, tất cả sẽ cử động trở lại như thường. Về cái khoảng tiền của số nhang, giấy vàng này, ta hẹn ngày mai sẽ trở lại thanh toán cho các người, bán một, ta trả hai, bù lại chỗ ta mua ngang như thế này !

Những người chứng kiến cảnh đó, đều xám mặt.

Chẳng phải đại hán hành hung ai, song thần khí của đại hán oai mãnh quá chừng, ai trông thấy đại hán cũng phải khiếp vía

o0o

Thời gian vào giữa ngõ, nắng đổ xuống đỉnh đầu, bên bờ ranh một ruộng dưa, có táng cây khá mát.

Dưới táng cây đó, một thiếu phụ đang vạch ngực áo cho con bú.

Thiếu phụ thừa sữa, một hài nhi làm sao nút cạn hai bầu to hơn quả dưa lớn nhất trong ruộng ?

Thiếu phụ vừa cho con bú, vừa lim dim đôi mắt, đùa với cơn buồn ngủ theo gió nhẹ về.

Đùa với cơn buồn ngủ, chứ thiếu phụ làm sao dám ngủ ngay tại gốc cây ? Tuy nhiên nàng cũng dật dờ, nửa tỉnh, nửa mê trong cái mông lung của cam tưởng.

Bỗng, nàng có cảm nghĩ là một đôi mắt đang nhìn đăm đăm vào hai gò bông đào mụ tròn sữa ngọt nơi ngực nàng.

Một nữ nhân để lộ bộ ngực trắng nõn nà, tròn đôi vú, còn gì e thẹn bằng ?

Huống chi, tại địa phương này, có thiếu chi người quen tánh khinh bạc nữ nhân, những nữ nhân nào đi đứng một mình nơi hoang vắng thường bị chúng chọc ghẹo, sờ sàng.

Chính thiếu phụ cũng đã hơn một lần bị chúng chặn đường.

Nhưng đôi mắt đang nhìn ngực nàng, không giống với những cặp mắt thường ngà
Đôi mắt này không bốc rục niềm dục vọng.

Đôi mắt này nhìn vào chỗ kín của người phái yếu vẫn nghiêm trọng phi thường, chừng như đối với chủ nhân đôi mắt đó, trên đời này chẳng bao giờ có sắc dục.

Hoặc giả bình sanh, người đó không hề biết sắc dục là gì.

Lim dim mắt mà thiếu phụ vẫn có cảm nghĩ như vậy

Mở mắt ra rồi, nàng nhìn rõ hơn, nhận ra người có đôi mắt đó oai hùng phi phàm, thần khí của người gieo khiếp đảm cho bất cứ ai chạm mặt với người

Đó là một đại hán, hoàn toàn xa lạ đối với thiếu phụ

Đại hán không có vẻ gì sang cả, bởi y phục xốc xếch, dơ dáy, mặt bụi bám đầy, tóc rối bù, cũng đầy bụi bám, giày rách.

Con người đó, còn tiêu tụy hơn một tên hành khất, hay nói đúng hơn, đó là một tên hành khất không ăn đã mấy hôm liền.

Nhưng oai phong phát ra từ con người đó, thiếu phụ nhìn qua là rợn mình.

Nàng chẳng hiểu tại sao, thấy người đó, nàng lại quá sợ, sợ hơn thấy hung thần, ác quỷ.

Kỳ quái hơn nữa, đại hán có bế một hài nhi, còn non ngày hơn đứa bé nơi tay nàng.

Và giờ đây, đứa hài nhi đó bật khóc, tiếng khóc của nó sao mà vang lớn thế ?

Cái mẫu tánh bưng lên nơi thiếu phụ khi nghe trẻ thơ khóc, nàng buột miệng hỏi đại hán:

- Mẹ nó đâu ?

Đại hán đáp gọn:

- Không còn !

Trong ánh mắt của thiếu phụ, thoáng lộ niềm kinh dị

Lâu lắm, nàng thốt:

- Chừng như nó đòi bú.

Đại hán gật đầu:

- Phải ! Nó đói !

Thiếu phụ nhìn đứa bé nơi lòng nàng, vụt cười tươi:

- Trao nó đây cho tôi, tôi cho nó bú. Mấy hôm nay sữa căng nhiều, con chó con của tôi bú không hết, dù chia cho hài nhi đó một phần, cũng chẳng hại gì sức khỏe của tôi

Đại hán lộ sắc mừng, hấp tấp thốt:

- Đa tạ !

Y trao đứa bé cho thiếu phụ ngay

Sanh ra chưa được mấy ngày, da thịt còn non quá, sờ nhẹ vào đó cũng đủ làm trầy, thế mà nó lại bị kẻ nào hung ác quá chừng, chém phớt qua một bên má của nó, vết thương tuy liền da, song còn rạn đỏ ...

Thương hại đứa bé, thiếu phụ cau mày:

- Nam nhân bao giờ cũng vụng về trong việc bế trẻ, sơ suất một chút là nó mang thương tích như vậy đó. Nghĩ cái nàng nào đó, đáng hận thật, sao lại không nuôi con, lại giao cho nam nhân giữ gìn ? Nam nhân thì giữ trẻ thế nào được ?

Đại hán đã nói, mẹ đứa bé không còn, thiếu phụ cứ tưởng là nàng ấy phụ tình, trốn chồng, bỏ con, đáng lẽ thiếu phụ mắng nặng hơn, song ngại làm đau lòng người bị tình phụ, nên nói phớt qua một chút như thế.

Đại hán nói rõ hơn:

- Mẹ nó chết rồi, ngay lúc vừa sanh hạ nó !

Thiếu phụ trở mặt.

Nàng kêu lên:

- Mới bao lớn đó lại côی cút rồi ? Đáng thương biết bao. Trời ! Sao lại có cái lớp người vừa mở mắt chào đời là vòng tay ôm liền nỗi khổ. Còn gì khổ hơn cho một đứa bé không mẹ ? Còn gì khổ hơn cho một nam nhân làm công việc của một vú già ?

Đại hán thở dài

Y nhận ra, có nói gì cũng bằng thừa, bởi thiếu phụ đã hiểu rồi, nàng hiểu nỗi khổ của một đứa bé không mẹ từ lúc sơ sanh, lớn lên nó sẽ lạc loài là cái chắc, bởi lẽ giản dị nhất là nó vẫn thiếu cha, thiếu nhà ...

- o O o -